

ת"פ 13379/11/18 - מדינת ישראל נגד בן ציון קוזין

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 18-11-13379 מדינת ישראל נ' קוזין
בפני כבוד השופט אושרי הובר היימן
בעינוי: המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם בן ציון קוזין

גמר דין

.1. נגד הנאשם הוגש כתב האישום אשר ייחס לו ביצוע עבירות תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). בכתב האישום, ייחס לנאשם, כי תקף את המתalon בכר שדחף אותו, תפס אותו בצווארו וחנק אותו, בעט ברגליו ותפס בכתפיו, בעוד המתalon הדף אותו כהגנה עצמית. עוד נטען, כי בעשותו כאמור, גרם הנאשם למATALON חבלות בדמות הימתו בצוואר ובזרועו השמאלית.

.2. לאחר ניהול הליך הוכחות, הורשע הנאשם בעבירות תגירה, לפי סעיף 191 לחוק העונשין, חלוף עבירת תקיפה סתם שבאה הואשם. בהכרעת הדיון, קבעתי כי בניגוד לניסוח כתב האישום, המתאר אלימות חד צדדית של הנאשם כלפי המתalon, הרי למעשה הוכח שעסוקין באירוע אלימות הדדי, אשר חלקו של המתalon בו הוא רב - בנסיבות אלימות פיזית ומילולית כלפי הנאשם. מסקנתי הייתה, כי ממכלול הראיות עולה, שאמנם היוזמה הראשונית לעימות בין הנאשם למATALON, באה מצדו של הנאשם, אך יחד עם זאת, הראשון אשר נקט באקט פיזי אלים היה המתalon, אשר דחף את הנאשם. הנאשם בתגובה חנק את המתalon, באמצעות שתי ידייו שהונחו על צווארו של המתalon, ודחף אותו אל עבר ערמת משטחים במחסן בו התרחש האירוע. לאחר שהופרדו השניים, ע"י עימותם לעובדה, מר שי פרץ, הנאשם פנה לאחר מכן, אשר הפרה את המתalon, בעט ברגליו ותפס בכתפיו, הרי התקבלה תמונה ראוייה לפיה הנאשם והמתalon, באופן הדדי, גידפו זה את זה וניסו לבוטח האחד ברעשו. עוד קבעתי, כי ניתן לייחס לנאשם רק את החבלה שנגרמה למATALON בצוואר ולא את החבלות על זרוועו.

.3. הלכה למעשה, בהכרעת הדיון, קיבלתי את גרסתו של הנאשם לאירוע, כמעט במלואה.

.4. בהתאם לקביעותי בהכרעת הדיון, מצאתי את גרסתו של הנאשם מהימנה והתייחסתי לכך, שלאורך כל הדרך הנאשם הודה בחלקו באירוע האלים ואף התנצל בפני המתalon על כך מיד בסמוך להתרחשויות,

ואולם טענותיו הופנו נגד חד צדדיותו של כתב האישום. מנגד, ביחס למתרון, קבעתי כי גרסתו של המתלוון היא מאוד חד צדדי וمتפתחת, צו שانيا מתיחסת עם יתר הראיות, וכי נעשה על ידו ניסיון מאומץ להרחיק עצמו מן ההתרחשויות ולהפריז בחלקו של הנאשם.

5. סופו של דבר, קבעתי כאמור, כי פניהם אל מהותו של האירוע מובילה למסקנה שיש להרשיע את הנאשם במעשה עבירה של תגרה, חלף העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, אך שיינטן ביטוי למעורבות ההדדיות של הצדדים לתקיפה.

6. את טענת ההגנה, כי יש להורות על ביטול כתב האישום, מחמת הגנה מן הצדק ובטענה של אכיפה בררנית, דחיתתי, זאת לאחר שמצאתי כי הנאשם הוא זה אשר הכנס עצמו לעימות עם המתלוון וקבעתי שנקט באקט אגרסיבי הרבה יותרמן המתלוון, תוך שהוא מותיר חבלה על צווארו.

7. לאחר מתן הכרעת הדין, לבקשת ב"כ הנאשם ובհיעדר התנגדות המאשינה, הורייתי כי יינתן בעניינו של הנאשם תסקير שירות המבחן, זאת על אף שהבקשה הועלתה לאחר שמייעת הראיות ובשים לב לכך שהנ帯ה נטל אחריות על חלקו באירוע, מלכתחילה ובסתורו של הליך גרסתו באשר לאופן התרחשויות האירוע התקבלה. עוד קבעתי, לבקשת ההגנה, כי במסגרת התסקיר, יתיחס שירות המבחן גם לשאלת ביטול ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן:

8. ביום 02.11.21, הגיע תסקיר מב奸 בעניינו של הנאשם.

9. מן התסקיר עולה כי הנאשם, בן 69, ליד גיאוגרפיה, נשוי ואב לשתי בנות בגירות (25,40), מתגורר ביבנה, עובד מזה כ-10 שנים בחברת יבוא של מוצרי בנייה כמחסנאי.

10. הנאשם הינו צעיר מבין שני אחים, עלה ארצה בגיל 19, והוריו נפטרו בסמיכות, כ-8 שנים לאחר מכן. לדבריו, הקשר עם משפחתו היה קרוב מאוד לפני 27 שנים, כשהנ帯ה היה בן 42, פקודה טרגדיה את המשפחה, כאשר בנו (שהיה אז בן 16) ואחיו טבעו בים, וכתווצה מכך התמודדו הנאשם ומשפחה עם כאב ואובדן הגדול.

11. הנאשם תיאר את תפקידו כאב כמשמעותי מאוד עבורו ומסר כי מעורב בחיה בנותיו וכן תיאר את הקשר עם אשתו כתומך ומיטיב.

12. הנאשם סיים 12 שנות לימוד בארץ מוצאו עם זכאות לתעודת בגרות מלאה. לאחר סיום לימודי התיכון הלך

לلمוד תואר ראשון בכלכלה, אותו לא הספיק לסיים בשל העליה, ואת פרידה קשה מחבריו ומשפחותו שנותרו בגאורגיה. אשר לשירותו הצבאי נמסר, כי בשל בעיה רפואי קיבל פטור מגיסוס והחל לעבוד בתעשייה אוירית מבנאי מטוסים, שם עבד במשך כ-14 שנים, עד לגיל פיטורים גדול בחברה. אחרי כן, עבד חמישה שנים כטכנאי מחרטות ממוחשבות, וכן עבד במשך כ-13 שנים כמנהל צוות בחברת יבוא גדולה, שף ממנו פוטר בשל קיצוצים בחברה. מאז ועד היום עבד הנאשם במקום עבודתו הנוכח. קצינת המבחן ציינה, כי מהמלצות שקיבל ממשיקו עולה כי הנאשם עובד חוץ, מקטיע ומסור, בעל נועם הליכות, רב ידע ותרום תרומה רבה לחברת. בכל המלצות צינה רגשותו של הנאשם ביחסים בין-אישיים ועוזתו הרבה לכלל העובדים.

13. באשר להיסטוריה עברייןית, צוין בתסוקיר כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. בהתייחס לעבירה שבה הורשע, צוין כי הנאשם לווקח אחריות מלאה על חלקו באירוע. הנאשם תיאר כי מדובר בהתלקחות מהירה של ויכוח בין בין המתلون, התנהגו אינסטינקטיבית מצדו, מתוך תחושה שהוא נדרש להגן על עצמו, לאחר שהמתلون דחף אותו ראשון. הנאשם ציין, כי התנהגו באירוע העבירה הינה חריגה ואינה מאפיינת את התנהלותו בחיי ונוגדת את ערכיו. לדבריו הפיק לקחים ואף הציג לפני גורמי המבחן דרכי פעולה חלופיות בהן הוא נוקט לפתרון קונפליקטים.

14. באשר להערכת הסיכון לעברייןויות והסיכוי לשיקום נכתב, כי עולה תפונה של אדם המנהל אורח חיים תקין ומתפרק בכל משורי החים, אין המשפחתי והнтעסקתי. התרשומות שירות המבחן היא, כי לאורך השנים התמודד הנאשם עם מקרים לא פשוטים שפקדו את משפחתו (מוות הורי, מוות בנו ואחיו) ולמרות הכאב שנושא עמו בחר הנאשם להמשיך בחיי ולשמור על אורח חיים תקין וחביבי. ביצוע העבירה חריג לאורחות חייו של הנאשם ועמדותיו ובבסיס התנהלותו בסיטואציה עדמה תחושת האIOS שחוווה וניסיון להגנה עצמית מפני פגיעה. התרשומות שירות המבחן היא, כי הנאשם בדרך כלל מגלה יכולות לווייסות דחפים, אינו מאופיין באימפרוביזציה ומסוגל לראות צרכי الآخر. בנוסף לכך ניתן לומר שהתייחסות ביקורתית כלפי עצמו וככלפי התנהגותו בעבירה.

15. בבחינת גורמי הסיכון, שקל שירות המבחן את התייחסותו של הנאשם לביצוע העבירה, את נטיית האחריות והבעת החרטה, את היותו בעל כוחות ויכולות, אדם המנהל אורח חיים נורטטיבי, להיות בני משפחתו רשף ביחס גורם תמייהה ממשמעותי עבורו, היותו מושער מאוד במקום עבודתו, והואתו אדם המתואר ע"י עמיתו כבעל מידות ורגשות בינהית בתנהלותו עימם. לאור כל אלו, הערכת שירות המבחן, כי הסיכון להישנות ביצוע עבירות אלימות מכך בעtid הינו נמוך, ובמידה יבצע עבירות אלימות מידת חומרתן תהא נמוכה גם כן.

16. לאור המתואר, לאור התרשומות החשובות מה הנאשם המליך שירות המבחן על עבירה בדמות צו של"צ, בהיקף של 60 שעות, אשר עשוי להוות עבורו ענישה הולמת, חינוכית ומציטת גבול. להערכת שירות המבחן, המידדים החשובים ביצוע של צו של"צ של סיוע לקהילה יחזקו את הצדדים הנורטטיביים והחויביים באישיותו של הנאשם ויפחתו אף יותר את הסיכון להישנות עבירות דומות בעtid.

17. לשאלת ביטול הרשותו של הנאשם נכתב, כי אמן לא הציג הנאשם כונקרטיבית בעבודתו הנוכחית ובעתידו, אך במהלך השיחות עימו ניכר היה כי הנאשם חשש שהוא תותר הרשותו בדיון עלrina. צוין כי הנאשם התייחס בדבריו לתפקידו התקין לארוך שנים, לפגיעה בדיומי העצמי ולחושות האכבה והבושא שחש בפני חבריו לעובודה ומול משפחתו בעקבות הסתמכותו עם החוק. לאור זאת, הנאשם שב ובקש לבחון סיום ההליך ללא הרשותה על מנת שלא ישא עימנו כתם ותחושים שליליות בגיןו ובמצבו. על כן, במלול השיקולים ועל אף העדר פגעה מוחשית בעיתוי חיו הנוכחי ועל מנת לעודד המשך תפקידו התקין בחברה, המליץ שירות המבחן לשקלול לחוב ביטול הרשותו בדיון, לצד הטלת צו של"ז כאמור.

טייעוני הצדדים לעונש:

טייעוני המאשימה:

18. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם, אשר הורשע בעבירות תגרה, לאחר ניהול הליך הוכחות, ובהתאם להכרעת הדיון, דחף את המתalonן, תפס בצווארו וחנקו עד שמנת הabajo הגע כדי להפריד בין השניים. נטען, כי יש לייחס חשיבות לכך שה הנאשם נכנס עצמו לסתואציה, כאמור בהכרעת הדיון, וכי הנאשם פעל באגרסיביות רבה יותר מזו של המתalonן והותיר בו חבלות.

19. ב"כ המאשימה טענה כי במעשה פגע הנאשם בערך המוגן של שלמות הגוף, וכי מתחם העינוי נע בין עינוי צופה פניו עתיד ועד 8 חודשים מסר בפועל. בהתאם למסקירת שירות המבחן בעניינו של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה, כי יש למקמו בתחום המתחם ולהטיל עליו מע"ת, קנס ופיצוי.

20. אשר לשאלת הרשותה, טענה ב"כ המאשימה, כי הוואיל ולא הוכחה פגעה כונקרטיבית בנางם כתוצאה מההרשותה, לא מדובר בנางם שעבר הליך שיקומי ועל אף שמדובר בעבירה של תגרה, סבורה המאשימה כי בהתאם לקביעות בית המשפט בהכרעת הדיון, לא נחזה הרף ביחס לחומרת העבירה, ועל כן אין עילה לביטול הרשותה, בהתאם להלכת כתוב. על כן, עתירה המאשימה להורתת העינוי עלrina.

טייעוני ההגנה:

21. ב"כ הנאשם טענה, כי הגשת כתבי אישום בעבירה של תגרה אינו דבר שבסגירה, וכי בדרך"כ בתיקים אלו כלל לא מוגשים כתבי אישום ורובם של המקרים נגננים או נסגרים בהסדר מותנה, קל וחומר במקרה של היעדר עבר פלילי, כמו בעניינו של הנאשם דכאן.

22. ב"כ הנאשם שבה על הטענה, כי עובדת הגשת כתב האישום כנגד הנאשם בלבד, מהוות אכיפה ברורנית, זאת בפרט לאור קביעות בית המשפט ביחס לאיורע ולגרסתו של המתalonן.

23. הסניגורית הדגישה נסיבותו של הנאשם, שהינו אדם בן 70, נעדר עבר פלילי, שכלי חייו מתנהל ללא דופי, למרות שהוא משברים קשים במלחמות. הנאשם שומר על רצף תעסוקתי לאורך שנים וזה המלצה ממוקם עבודתו משבחות את מיהותו אדם וכעומית לעובודה. Natürlich, כי לא במקרה ניתן תסקיר חיובי בעניינו, וכי עולמה ממנו שלא נשקפת מסוכנותו מן הנאשם. ב"כ הנאשם הדגישה, כי הלה נטל אחריות על חלקו באירועו למן הרגע הראשון והתנצל בפני המתלוון, וכי עצם ניהול ההליך כנגדו הוא קשה ביותר עבורו, עד שאין הוא מסוגל להכיל את תחושות הבושה והאכזבה הנלוות לו.

24. לטענת ההגנה, שילוב התסקיר החיובי בעניינו של הנאשם, מכתב המליצה שקיבל והרף הנמור של העבירה מティים את הcpf לטבות סיום ההליך באירוע הרשעה. לעניין זה הוגשה אסופה פסיקה של מקרים שהסתמכו בהuder הרשעה.

25. לפני בית המשפט הוגש מכתב המליצה ממוקם עבודתו של הנאשם (במ/2), מגורמים שונים בחברה (המנכ"ל, פקידת המחסן, מנהל המחסן, מנהלת החשבונות ומנהל שיווק ופיתוח עסקי). בכתביהם אלו, מתואר הנאשם כ"איש גדול עם לב ענק", אדם המתחשב בחולת, מעניק כבוד לרעהו, נרתם לפתרון בעיות וסייע לאחר, איש משפחה למופת, תורם רבות לחברה ולחבריו לעובודה, מלך הארץ, מדיוק ומסור, עומד ביעדים ונוטל אחריות בתחוםו בחברה, משרה אווירה חיובית ומלמד כל עובד חדש, בעל רצון ומוטיבציה חיובית, מקפיד לישם כללי החברה, מתנהל בנעם וניחן ביחסים אונוש מעולים, נאמן, בעל שמחת חיים, כן, רגish וענו.

26. כמו כן, הוגש לעיון בית המשפט מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם (במ/1), אשר מפאת צנעת הפרט לא אפרט את הבעיות הבריאות העולות מהם.

27. לטענת ב"כ הנאשם בהתאם לפסיקה, קיימות בענייננו נסיבות המאפשרות אי הרשעה אף מבלי הלימה פורמלית לכללי הלאמת כתב ואף בהuder הוכחת פגיעה קונקרטית.

28. לפיקר, עתירה ב"כ הנאשם כי בית המשפט יאמץ את המלצה שירות המבחן, יורה על ביטול הרשעה והטלת צו של"צ על הנאשם.

ה הנאשם בדברו האחרון:

29. במילוותיו האחרונות של הנאשם, לפני מתן גזר הדין, פנה אל בית המשפט בדברים שיובאו להלן:

"אני פשוט, כמו עווה"ד אמרה, שזו בושה וחיפה שאני עומד פה. אני נמצא בחלום בלהות. אני מהיימם הראשון שקרה המקרה, הילכתי לבוס שלי, ביקשתי סליחה על המקרה שקרה למרות שלא הייתי אשם בכלל. ב - 50 שנות עבודהתי, מעולם לא היה לי מקרה כזה, אם בית המשפט

היה מכיר אוטי, היה מבין את העול שנעשה לי, עברתי 4 שנים גיהנום, חצי שנה הסטרטי מAshiti Shkerah מה שקרה, לא רציתי שתדע, היא ידעה מזה רק כשראתה את המסמכים בדואר. אני לא רציתי שהוא יודע, עלי שעשית לו כל כך הרבה טובות. אני מודה לבית המשפט שהקשיב לי, אני מבקש אם אפשר לנ��ות אוטי מכל הדברים האלה. "

דין והכרעה:

a. מתחם הענישה:

30. כאמור לעיל, טענה המאשימה למתחם ענישה הנע בין ענישה צופה פנוי עתיד ועד 8 חודשים מאסר בפועל ועתרה כי בית המשפט ימוך את הנאשם בתחיתת המתחם ויגזר על הנאשם עונש מוותנה, קנס ופיצוי למתalon.

31. הערכ המוגן בעבירות התגרה במקום ציבורי הינה שמירה על סדר ציבורי ומהלך חיים תקין, שלו, ובلتוי מופרע עקב תגרות אלימות במרחב הציבורי, המובילות לעיתים קרובות לאסון) ע"פ 11/1447 מוחמד מחאמיד נ' מ"י (17.5.2012)).

32. לצד העניין הציבורי באכיפה כנגד תגרה, יש לזכור כי העונש שקבע החוק בצדיה הוא של שנת מאסר אחת,vr שעסקין בעבירה מסווג עוון, שאינה מן החמורים שבספר החוקים.

33. במקרה דנן, הפגיעה בערכ המוגן היא ברף נמור, בהיותו של האירוע ספונטני, בלתי מתוכנן ובשים לב לחבלה הקלה שנגרמה למATALON וכן לחלקו של המATALON באירוע שנתקט ראשוני באקט פיזי אלים.

34. מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות התגרה במקום ציבורי נעה, בין מאסר מוותנה לבין תקופת מאסר בפועל בן עד 6 חודשים אשר יכול וירצז בעבודות שירות, כאשר מרבית הפעמים, וכאשר עבירה זו מופיעה בدد, הושתחו בגין עבירה זו בלבד עונשי מאסר מוותנים לצד קנס או חתימה על כתוב התחייבות להימנע מעבירה (לענין זה ר' לדוגמה ת.פ. (פ"ת) 16-10151-10מ"י נ' גל שמע (19.7.2018), ת.פ. (ת"א) מ"י נ' איתני (13.5.2018)).

35. לפיכך, אני קובעת, כי זהו מתחם העונש ההולם גם בנסיבות עניין זה.

b. אם יש להורות על ביטול הרשותו של הנאשם?

36. מי שנמצא אשם בביצוע עבירה פלילתית - ירושע. זה הכלל. כלל זה מעוגן בסעיף 182 לחוק סדר הדין

הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982 (להלן "החסד" פ'). אך לכל זה יש חריגים, והדין מאפשר לבית המשפט להימנע מהרשעה או לבטלה, גם שנקבע כי הנאשם עבר עבירה, וזאת תוך האפשרות לחיבור ביצוע שירות לציבור או בביטול צו מבחרן, הכל לפי סעיף 192א לחוק. החוק אינו קובע את התנאים להימנע מהרשעה או ביטולה וכן שאלת זו מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט.

37. אמות המידה וה מבחנים להפעלת שיקול דעת זה נקבעו ב - ע"פ 2083/96 כתוב נ' מדינת ישראל (פ"ד נב (3) 337, 343) (להלן: "**הלכת כתב**"), שם קבע בית המשפט העליון כי בחינת הימנעות מהרשעה פלילית תביא בחשבון את שאלת פגיעתה של הרשעה בשיקומו או בעטידו של הנאשם, ואת השאלה האם סוג העבירה, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלתי לפגוע בשיקול ענישה אחרים. ככלומר, בחינת שאלת הימנעות מהרשעת מי שהוכחה אשמהו, בית המשפט יעמיד זה מול זה את חשיבות הרשעה לאינטרס הציבורי הכללי, אל מול עצמת הפגיעה בנאשם, הצפיה מהרשעה.

38. בית המשפט העליון פסק, לא אחת, כי גם כאשר מדובר בנאים שביצעו עבירות חמורות, יתכונו מקרים בהם האינטרס הציבורי עולה בקנה אחד עם אי-הרשעתם, כאמור, כל מקרה יבחן לגופו. ראו בהקשר זה, רע"פ 1721/12 **אריאשי נ' מדינת ישראל** [פורסם בبنוב] (30.3.2014), שםמנה בית המשפט העליון דוגמאות רבות למקרים בהם נמנעו בתים המשפט מהרשעת הנאים, גם בעבירות שאין קלות כגון תקיפה בנסיבות חמירות, איום ועוד (ראו שם, בפסקה 9 בפסק דין של כבוד השופט ג'ובראן).

39. אומר כבר עתה, בפתח פרק זה: מי שמתנהל בדרך לפתרון קונפליקטים במקום העבודה, חונק את עמיתו ודוחף אותו תוך גרים חבלה, במהלך תגרה,atri Shakkil - ירושה.

40. יחד עם זאת, כאמור כל מקרה נבחן לגופו וכן במקרים רבים בהם נידונה עבירת תגרה, הסתיימו בהעדר הרשעה. דוגמא לרשותה חוקית של פסקי דין מסווג זה, ניתן למצוא בגמר הדיון, שניתן ע"י חברתי כב' השופטת גלו - ת"פ 830-01-17 (רמ') **מדינת ישראל נ' בן אבו** (פסקה 8).

41. הנה כי כן, עינינו הרואות: חומרת העבירה, בלבד, אינה מהוות שיקול בלבד בלבד או יחיד, ובמקרים המתאים נמנעו בתים המשפט נאים גם בעבירות בהן הוטויה מדיניות ענישה חמירה. אודוות "מקבילית הכוחות" לפיה ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יש לאות פגיעה קונקרטית מוחשית יותר, ראו ע"פ (מחוז) 24457-02 גוטמן נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.8.2015).

42. ומן הכלל אל הפרט; לאחר שבדקתי את כלל השיקולים הרלוונטיים, אשר יפורטו בהרחבה להלן, נחה דעתני כי במקרה דנן האינטרס הציבורי עולה בקנה אחד עם אי-הרשעתו של הנאשם, נוכח הנסיבות מיוחדת של נסיבות המתוות את הקפ' לעבר מסקנה זו; הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המ תלון ואי העמדתו לדין, יחד עם נתוני האישים של הנאשם וההשפעה השלילית שעולמה להיגרם לשיקומו כתוצאה מהרשעה בפלילים, הם שעומדים בסיס מסקנותי זו. סבורי, כי במקרה זה שלפני, חבירו להן ייחדי כמה

וכמה נסיבות, לא אחת ולא שתים, שרק בשל **כוחן המצתבר** - מצאתו כי יש לחרוג מן הכלל, והכל כפי שיווא להלן:

ראשית - בחירתה של המאשימה שלא להגיש כתוב אישום כנגד המתלוון:

43. כאמור בהכרעת הדיון, דחיתי עתירה ההגנה לביטול כתוב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק ואכיפה ברורנית. עם זאת קבעתי, כי חלקו של המתלוון באירוע הינו בלתי מבוטל, וכי למעשה עסקנן באירוע אלימות הדדי. כך, למשל, בסעיף 34 להכרעת הדיון קבעתי, כי המתלוון היה הראשון שנתקט באקט פיזי אלים כנגד הנאשם, אשר בעקבותיו ובתגובה לו חנק הנאשם את המתלוון ודחף אותו. עוד קבעתי, כי בהמשך, לאחר שהופרדו הניתנים, ע"י שי פרץ, פנה הנאשם לאחרו, בעוד המתלוון שב והתקרב אליו תוך שהוא מגדף את הנאשם ומתגרה בו וברק הוביל להתקלות מחודשת של העימות, אשר הפך להתקומות הדדיות, מנוקודה זו ועד לתום האירוע. בדומה לנאשם, גם את המתלוון נדרש עובד נוסף להחזק פיזית, בחזקקה, כדי למנוע ממנו להתקרב את הנאשם ולפגוע בו.

44. מסקנתי המשפטית בהכרעת הדיון הייתה, כי אממן נפל פגם בהतנהלות המאשימה, אך לא במידה המחייבת ביטול כתוב האישום, וממצאי כי יהיה בשינוי סעיף האישום, בכדי להביא לידי ביטוי את הדדיות של האירוע ולהפחית מוחמרתה של העבירה, באופן ראוי.

45. ואולם, ראו ונכון יהיה כי לבחירתה זו של המאשימה ניתן ביטוי גם בעת מתן גזר הדיון, ובפרט בבחינת שאלת ביטול הרשותה. לעניין זה, אפנה לרע"פ 4070-18-0 **ויאב שניר נ' מדינת ישראל** (ימים 01.08.18). באותו המקרה, המבקש הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג. בית משפט השלום קבע, כי עומדת לבקשת הגנה מן הצדק, לאחר ש查明 כי בנסיבות העניין, על אף שהראיות הצביעו על אלימות הדדיות, המבקש הוא היחיד שה לעמוד לדין. אולם נקבע, כי בנסיבות העניין, לא ניתן לוותר על הרשותה המבוקש מבלתי פגוע בשיקולי עונשה אחרים. בימה"ש המחויז, בערעור, ביטל את הרשותה של המבקש. על פסק דין זה, הוגשה בקשה רשות ערעור במסגרת עתר המבקש לזכותו מכל אשמה, ולחלויפין לביטול כתוב האישום שהוגש נגדו. כב' השופט שהם, קבע כי אין מקום להתערב ב"גלוול שלישי" בפסק דין של בית המשפט המחויז, אך כתוב בבחינת למעלה מן ה צורך, כהאי לשנא:

"**גם אם מדובר במקרה דנן באכיפה ברורנית, המקינה למבקש טענת הגנה מן הצדק, הרי שההתוצאה אינה, בהכרח, ביטולו של כתוב האישום, או זיכוי של הנאשם, וכי שציננתי בע"פ 15/7659 הרוש נ' מדינת ישראל [פורסם בנוו] (20.4.2016):**

"[גם] אם הוכח קיומה של אכיפה ברורנית, הרי שסעדים
קיוצוני בדמות ביטול כתוב האישום, שמור לקרים חריגים
bijouter, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעות חריפים
פחות, כגון תיקון כתוב האישום, או הקלה במידת העונש".
(וראו גם: ע"פ 13/8027 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם

בנבו] פסקאות 97-98 (27.05.2018).

לטעמי, צדק בית המשפט המחויז בקובעו כי, בנסיבות העניין, ניתן לרפא את הפגיעה במבקש בביטול הרשותו ובביטול עונש המאסר המותנה שנגזר עליו, ובכך הלך בית המשפט המחויז לקראת המבקש, אף מעבר להקלת שניתנה לו בגין דינו של בית משפט השлом".

46. בדומה, ניתן לאתור לא מעט מקרים נוספים, בהם מצאו בתי המשפט לנכון להימנע מהרשעתו של הנאשם, אשר העלה טענה להגנה מן הצדיק, או אכיפה ברורנית, שלא היה בה בכדי להצדיק ביטול כתוב האישום, אך נמצא שיש בה בכדי להצדיק סיום ההליך ללא הרשעה, זאת למורות העדר הלימה פורמלית לכללי הלכת כתוב (רע"פ 18/6157 צבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.08.18); עפ"א (מרכז) 44065-04-12 מדינת ישראל נ' דאנו [פורסם בנבו] (15.07.12); ת"פ 10-4-112673-04-11 מדינת ישראל נ' עובד [פורסם בנבו] (19.01.15); עפ"א 18-14091-02-18 אופנהיימר נ' המועצה האזורית מנשה [פורסם בנבו] (02.11.18)).

שנייה - נסיבות המקירה וחלוקתו של המתלוון:

47. אין חולק, כי למשעו של הנאשם לא קדם כל תכנון מוקדם, והמדובר בהתנהגות חד-פעמית, נקודתית, אשר נבעה מהתלקחות רגעית של ויכוח בין עצמו לעובודה, המתלוון, ולהתחושת איום סובייקטיבית אותה חש הנאשם. האירוע התרחש חלק מיום העבודה של הנאשם, ולא בנסיבות שבהן חיפש הנאשם "קורבן" לפורקן של פרץ אלימות מצדיו.

48. כאמור לעיל, המתלוון לא טמן ידו בצלחת. הוא זה אשר נקט, לראשונה באירוע אקט פיזי אלים, כאשר דחף את הנאשם, והוא הגורם אשר הביא להתקחות מחודשת של האירוע, כאשר הנאשם פנה להתרחק מן המקום, וכן פעל באלים פיזית הדדיות כלפי הנאשם, תוך שהוא מגדף אותו ומתריס כלפיו. ככלומר, הנאשם לא ביקש להמשיך באירוע קטטה פיזית ומיותרת ביןו לבין המתלוון; היפך הוא הנכון - הוא ביקש לעזוב ולנטתק מרגע, אך בעקבות התנהגותו של המתלוון, החלה האווירה מתלהמת שוב והאירוע התמשך למאבק פיזי, הדדי, נוסף.

49. יוזכר, גרסתו של המתלוון שהיתה מצמצמת, מתפתחת ובלתי מהינה, נדחתה במסגרת הכרעת הדין.

50. לרובה הצער, כפי שעלה מן הראיות, הנאשם פעל באופן אגרסיבי יותר, חנק ודחף את המתלוון וגרם לו לחבלה בצווארו, אולם לנسبות האירוע ולהתנהגותו של המתלוון, בהכרח יש משקל בגישה הדין. יתרה מכך, גם בהינתן מעשייו האסור של הנאשם, הרי שמדובר במעשה ברף חומרה נמור, שכן כפי שקבעתי בהכרעת הדין אקט החניה נמשך כ- 2 שניות בלבד, והחבלה על צווארו של המתלוון הייתה קלה.

שלישית - מיהוינו ונסיבות של הנאשם והפגיעה בשיקומו:

51. הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, בהזדמנות הראשונה. כבר בבירור שנעשה במקום עבודתו, ולאחר מכן בהודיעתו במשפטה. הוא התנצל בפני המתלוון על חלקו באירוע והביע צער על התרחשותו. בכספיתו באישום, לא ניסה הנאשם להפחית או לטשטש את חלקו בביצוע העבירה, וטענתו היחידה הייתה למשה משפטית, טענה של הגנה מן הצדק ואכיפה ברורנית, בכך שבחורה המאשימה לניהל הליך פלילי כנגדו, בעוד המתלוון לא הוגש כתוב אישום.

52. יזכיר, כי בהכרעת הדין התקבלה גרסתו של הנאשם, נקבע כי חלק מן המעשים שיוחסו לו בעבודות כתוב האישום לא הוכחו ווסףו של דבר הורשע הנאשם בעבירה פחותה בהרבה. לאור זאת, ברי כי ניהול המשפט על ידו לא היה לחיןם.

53. גם בתסקיר שירות המבחן, תוארה נטילת אחריות מלאה של הנאשם על מעשיו, חרטתו הכנה והבנתו שפעל בדרך פסולה ולא מידתית. אך, ראוי ליתן משקל רב במסגרת שיקוליו.

54. זאת ועוד, הן מהראיות שהובאו לפניי במסגרת ניהול ההליך, הן מתקסир שירות המבחן והן ממכתביו הממליצה שהובאו לעוני, למדתי כי מדובר למי שהעולם העברייני זור לו עד מאד. כפי העולה מן התקסיר, הנאשם שהינו בן 70, מנהל את חייו כאדם נורטטיבי ומיטיב עם החברה, איש משפחה, עובד מסור וmourך, בעל כישורים בינאישיים מעולים. הנאשם נעדר עבר פלילי ולמעט האפיוזה נשוא כתוב האישום, עברו נקי מכל ריבב, זאת חרף קשיים וטרגדיות אונושיות קשות שפקדו אותו, לדאבון הלב, לאורך השנים. במסגרת שמייעת הריאות, נגלה לפניי אדם כן, צנוע ושרך דרך, אשר שגה - שגיאה חמורה - אך חד פעמיות וכך שכלל אינה מאפיינת את אורחותו.

55. מכתביו הממליצה שהוגשו (חמשה במספר) מהללים את אופיו של הנאשם, כעובד וכאדם, והכל כפי שהובא בפירוט לעיל. עצם העבודה שנמשכו המכתבים מאות גורמים שונים בחברה בה מועסק הנאשם, בתפקידים שונים ובהיררכיה שונה (מןכ"ל החברה ועד פקידת מחסן), מדברת בעד עצמה ומלמדת כי הנאשם מתנהל באותו אופן חיובי ומיטיב עם כל אדם באשר הוא, ללא קשר לתפקידו ומעמדו. באופן אירוני, אכן, כי נדמה שדוקא מעורבותו העמוקה של הנאשם בפעולות החברה ומסירותו לתפקיד, היא זו אשר הובילה אותו מלכתחילה לוויכוח עם המתלוון שהתפתח לעימות אלים ביניהם.

56. מן התקסיר עולה תחושות החרצה, הבושא והכלימה שחש הנאשם כתוצאה מניהול ההליך הפלילי כנגדו והרשעתו בהכרעת הדין. היטיב הנאשם לתאר זאת בעצמו, בדבריו האחרון לפניי, שעה שתיאר את ההליך כחלום ביעוטים עבורי, גיהנום של ממש ומספר על הבושא שתקפה אותו ואשר הובילה אותו להסתיר מרעיותו את המקירה למשך שישה חודשים, על אף הקשר הקרוב והתום שביניהם, עד אשר גילתה היא על כך באופן אקראי.

57. בהינתן כלל הטעמים האמורים, ונוסףים, הערכת שירות המבחן את רמת הסיכון הנובעת מן הנאשם היא נמוכה ביותר. התרשומות גורמי המבחן היא, כי עובדת ניהול ההליך כנגד הנאשם, היא מרתיעה ומטלטלת עד מאד עבورو, וכי הנאשם בעל כוחות וסביבה חזקה ותומכת, וכל אלו מצמצמים עד מאד את החשש, כי יגרר להסתמכות פלילתית נוספת.

58. לאחר כל האמור, הרי יש להידרש לשאלת הפגיעה של הרשעה בנאשם. כיצד, בהתאם להלכת כתב, הרי השאלה שנבחנת היא, האם עלה בידי הנאשם להוכיח פגעה קונקרטית. ברי, כי עניינו של הנאשם - בעיתוי חייו הנוכחי, בגילו ובמצבו - מכתיב את העובדה שאין אפשרותו להציג לפניה בית המשפט נזק קונקרטי, במובן המקובל שהוא לרוב תעסוקתי ומחייב. עם זאת, למרות שלא הוציאו מסמכים המוכיחים נזק קונקרטי ממין זה, שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה, שוכנעת כי שילוב בין גילו של הנאשם, היעדר הרשותות קודמות, השלב בחיו, נסיבות חייו שאין פשוטות כלל ועיקר והתగבורתו על הקשיים שהצביעו עבورو ועבורי משפטו, אופיו והפגיעה בדיםו העצמי כתוצאה מהתraction, יובילו בהכרח לפגיעה של נזק ממשי של הנאשם וכי לפיכך בכל אלו יש בהם כדי להצביע על נזק מוחשי שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה בדיון.

59. אפנה בהקשר זה לדברים שכותב כבוד הנשיא ד"ר רון שפירא, מבית המשפט המחוזי בחיפה, בקבלו ערעורו של הנאשם כך:

"... **תיקון 113** לחוק העונשין נתן משקל **לסיוכו** השיקום CRCIB שיש בו כדי להוות עילה לחריגת ממתחים עונש הולם, כפי שקבע בית המשפט במקרה הנוכחי. עקרון זה ושיקום העבריין כחלק מייעדי ההליך הפלילי צרייך לבוא לידי ביטוי, בהתאם המתחייבת, גם בעת בה **נסקלת האפשרות להימנע מהרשעה**.

שלב הרשעה ומיקומו בהליך הפלילי אינם נחשב לרכיב וחלק מהליך שיקילת העונש הרואין. עם זאת לא ניתן להתעלם מהעובדת שבמקרים רבים יש לעצם הרשעה, והסתיגמה הנורמטיבית הדבקה בה, השלכות מרחיקות לכת על הנאשם, השלכות שהן בעלות אופי ענשי מובהק. **כפועל יוצא מכך צרייך מעמדו של עורך שיקום העבריין, במסגרת מכלול שיקולי בית המשפט בהליך הפלילי, להוות רכיב מבינן הרכיבים הנבחנים בעת נשקלת עצם הרשעתו של העבריין בדיון**".

עפ"ג (חי') 18-02-1576 **שלמה לזרני' מדינת ישראל** (פורסם ביום 31.5.18; ההדגשה אינה במקור - א.ה.).

60. לדידי, גם שאלת הדימי העצמי של אדם, הוא - בעניינו עצמו, אינה משנה או קללה-ערך ויש לה השלכה שירה על יכולתו להשתקם ולהמשיך לנחל את חייו באופן נורמטיבי ותורם לחברה.

61. כאמור לעיל אוסיף, כי שאלתי את חלוף הזמן מאז ביצוע הערים (בשנת 2018) ועד היום, כאשר בזמן זה הנאשם ממשיר לעבוד באותה החברה, לתרום לה ולדאוג לבני משפטו ומילא לא נפתחו נגדו

כל תיקים פליליים נוספים.

62. הנה כי כן, גם אם נכונה טענת התביעה כי לא הוכח נזק קונקרטי בעניינו של הנאשם כתוצאה מן הרשעה, סבורני כי בנסיבות המקירה Dunn האינטראס הציבורי יצא נשכר מהמשך תיפוקודו התקין והתרום של הנאשם בחברה, מבלתי שידבק בו רבב או כתם פלילי. ידוע ידעת, כי יש אנשים, ישראל דריך, דוגמת נאשם זה שלפני, שרק חקירת משטרה, ובוואדי הרשעה, מדירם شيئا מעיניהם, ואות הקלוון הטבעי בהרשעה פוגע בהם, כאילו עננה שחורה מרוחפת מעל ראשם, בכל אשר ילכו, בלכתחם או בשכבותם, בحكومם או בהולכם. מן הראוי שהנאשם, אדם אשר הותיר רושם חיובי כל כך על בית המשפט, לאורך המשפט כולם, לא ישא עול זה.

סוף דבר:

63. אשר על כן, נוכח כל הטעמים המפורטים לעיל וכוחם המctrבר ולאור המלצה تسיקרו היסודי והמשמעות של שירות המבחן, אני מורה על ביטול הרשותו של הנאשם.

64. פטור שלא כלום אי אפשר. עונש חינוכי, ועל מנת שהנאשם ישלם את חובו לחברת עונישה קונקרטית, אני מורה כי יוטל עליו צו של 60 שעות של"צ, בהתאם להמלצת שירות המבחן.

אני מזהירה את הנאשם כי עליו למלא הצו בדוקנות - שם לא כן יוחזר עניינו לבית המשפט, ועונשו עלול להיות מוחמר, לצד השבת הרשותה על כנה.

65. לאלאור התנהלותו של המתalon באירוע ובמשפט, לא מצאתי לחיב את הנאשם בתשלום פיצוי כספי.

66. המזכירות תעביר העתק פסק דין זה לשירות המבחן, בתודה, ובכדי להפעיל צו השל"צ.

זכות ערעור בתוך 45 ימים בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד.

ניתן היום, ז' סיון תשפ"ב, 06 יוני 2022, בהעדר הצדדים.